

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 125.344 van 14 november 2003  
in de zaak A.93.227/XIV-634.**

In zake :           1) XXX,  
                      2) XXX,  
                      die woonplaats kiezen bij  
                      Advocaat M. ELLOUZE,  
                      kantoor houdende te 4020 LUIK,  
                      Quai du Roi Albert 77B

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIV<sup>e</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op XXX, en XXX, geboren op XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 4 juli 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 juni 2000;

Gelet op het arrest nr. 95.301 van 11 mei 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 oktober 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-Y. STEYLT die, loco Advocaat M. ELLOUZE, verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 21 januari 1999 en verklaren zich vluchteling op 22 januari 1999.

1.2. Op 11 januari 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 4 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Betrokkene beweert een etnische A. uit K. te zijn. Op 14 december 1998 zouden zes S. bij een aanslag door A. gedood zijn. Op 17 december 1998, na de begrafenis, zou de S. politie betrokkene wijk omsingeld hebben. De politie dacht immers de daders daar te vinden. Om 11.00 uur 's morgens zou de politie bij betrokkene thuis gekomen zijn, zijn familie zou geslagen zijn en twee neven zouden gearresteerd zijn. Betrokkene zou langs het dak hebben kunnen ontsnappen. Twee dagen nadien zou betrokkene door de politie in zijn kapperszaak opgepakt, geslagen en daarna vrijgelaten zijn. Betrokkene zou zich toen een zestal dagen verstopt hebben bij zijn zuster en zou vervolgens vertrokken zijn naar M. Daar zou hij een drietal weken verbleven hebben alvorens richting België te vertrekken. Via A. (waar hij een vijftal dagen verbleef), Italië en Frankrijk kwam hij op 21 januari 1999 in België aan en vroeg er de volgende dag asiel aan. In België zou betrokkene vernomen hebben dat zijn woning

vernield is. Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene volgende documenten neer: identiteitskaart, paspoort, krantenartikel en foto's van zijn vernielde woning.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar K. nog een risico loopt op een persoonlijke en gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene ingeroepen vrees, met name de algemene S. repressie ten aanzien van de A. gemeenschap in K. en de oorlogssituatie aldaar, is immers niet meer actueel. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in K. immers gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben S. troepen zich uit K. teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

De moeilijke naoorlogse levensomstandigheden en het feit dat betrokkene en zijn gezin niet meer beschikken over een woning zijn problemen van socio-economische aard, welke als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

Tenslotte zijn de door betrokkene neergelegde documenten niet van aard de bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 4 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Betrokkene, een etnische A. uit K., steunt haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, XXX (OV. 4.805.457) aangehaalde motieven. In het kader van het door deze laatste ingediend dringend beroep werd echter een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Derhalve kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat de vordering tot nietigverklaring niet voldoet aan de bepalingen van artikel 20, 4°, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name omdat de taalkeuze voor verhoor zou ontbreken, wat vereist is luidens artikel 35 van voormeld koninklijk besluit;

Overwegende dat het verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend op 4 juli 2000, met andere woorden vóór de inwerkingtreding van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000, zodat artikel 20 van voormeld koninklijk besluit niet van toepassing is op de huidige procedure en de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

### 3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekers een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Violation de l’obligation de motivation adéquate.

Attendu que la décision motive la confirmation du refus de séjour de la manière suivante :

“il convient de constater que l’intéressé n’a mentionné aucun élément susceptible de mettre en évidence que, en cas de retour éventuel au K., il court un risque de persécution ciblée sur sa personne au sens où l’entend la Convention sur les réfugiés. Les craintes invoquées par l’intéressé, c’est à dire la répression général exercée par les S. à l’encontre de la communauté a. du K. et l’état de guerre régnant là-bas ne sont, en effet, plus d’actualité. Depuis le départ de l’intéressé, en effet, la situation au K. s’est sensiblement modifiée. Les craintes invoquées par l’intéressé, celle de la répression générale exercée par les S. à l’encontre de la communauté a. ne sont plus d’actualité.

Conformément à la résolution 1244 adoptée par le Conseil de sécurité des Nations-Unies, le 10 juin 1999, les troupes s. se sont, en effet, retirées du K. et la région a été placée sous la surveillance internationale.

Les conditions de vie difficiles d’après guerre et le fait que l’intéressé et sa famille ne disposent plus d’un logement, sont des problèmes de nature socio-économique qui ne tombent donc pas dans le champs d’application de la Convention sur les réfugiés. Enfin, les documents fournis par l’intéressé ne sont pas de nature à modifier les constatations précédentes.”.

Attendu qu’en ce qui concerne la seconde requérante, le Commissariat Général prétend qu’“il est encore moins possible dans le cas de l’intéressé(e) de dire qu’elle a quitté son pays d’origine par suite d’une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève.”.

Attendu que le terme réfugié “s’applique à toute personne qui craint avec raison d’être persécuté du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et qui ne peut ou du fait de cette crainte ne veut se réclamer de la protection de ce pays ou que si elle n’a pas de nationalité et se trouve hors du pays dans lequel, elle avait sa résidence habituelle, à la suite de tels événements, ne peut ou en raison de ladite crainte, ne veut y retourner”.

Attendu que les deux requérants ont quitté leur pays en raison de leur crainte raisonnable d’être persécutés du fait de leur origine ethnique.

Attendu que si les craintes invoquées par les intéressés et l’état de guerre régnant au K. au moment où les deux requérants ont quitté leur pays ne sont plus d’actualité, les deux requérants se trouvent dans une situation telle qu’ils ne peuvent se réclamer de la protection de leur pays d’origine.

Attendu qu’en effet, les deux requérants ont tout perdu.

Leur maison a été brûlée.

La tension intercommunautaire est toujours vive.

Que les forces internationales, contrairement à ce qu’affirme la décision, n’ont pas réussi, jusqu’ici, à pacifier et à stabiliser la situation.

Attendu que depuis le retrait des forces s., le K. s'est trouvé dominé par des bandes armées et de groupes mafieux de toutes sortes. Que la seconde requérant(e) a été particulièrement traumatisée par les événements vécus.

Qu'elle souffre actuellement de maladie cutanée en raison précisément de ce traumatisme.

Attendu que plusieurs personnes sont retournées au K. et on dû revenir en raison de l'absence de toute sécurité.

Attendu que si les conditions de vie difficiles d'après-guerre et le fait que l'intéressé de (et) sa famille ne dispose(nt) plus d'un logement sont des problèmes de nature socio-économique, cela ne p(v)eut nullement dire que ces éléments ne doivent pas être pris en considération dans l'évaluation de la crainte et du caractère raisonnable de l'impossibilité pour le requérant de se réclamer des autorités de leur pays d'origine.

Attendu qu'un rapport récent du Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés et de l'O.S.C.E. datée du 31 mai, précise "l'absence de sécurité et de liberté de mouvement reste le problème fondamental affectant les minorités au K. Les activités criminelles restent à un niveau trop élevé(s) et inacceptable(s) avec un manque persistant de cadre de police de l'U".

Que plus spécialement, la région de P. a connu une augmentation de violences entre mars et avril 2000...

Attendu que le motif invoqué par le Commissariat Général est tout théorique, ne se fonde nullement sur une appréciation concrète de la situation générale en rapport avec le traumatisme vécu par les intéressé(s) au moment où ils ont quitté leur pays et les conséquence(s) de ces traumatismes vécus actuellement.

Attendu que la motivation est donc inadéquate et viole les articles 1,2,3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat verzoekers niet uiteenzetten wat zij vrezen bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst en dat ze zich beperken tot de vermelding dat hun woning vernield is, wat een louter economisch gegeven is, en dat er gewapende bendes actief zijn in het gebied; dat volgens de eerste verwerende partij niets er echter op wijst dat verzoekers persoonlijk en systematisch zouden worden vervolgd door deze bendes of door andere personen; dat de eerste verwerende partij vervolgens vaststelt dat de bestreden beslissing erop wijst dat de oorzaak van de vrees van verzoekers, namelijk de S. repressie en de oorlogstoestand, is verdwenen, zodat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar hetgeen zij in hun inleidend verzoekschrift hebben uiteengezet;

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van eerste verzoeker omdat de door hem ingeroepen motieven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag niet van aard zijn een gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aannemelijk te maken; dat de Commissaris-generaal ook ten aanzien van tweede verzoekster besluit tot de kennelijke ongegrondheid van haar asielaanvraag omdat zij geen andere motieven aanhaalt dan haar echtgenoot en haar asielaanvraag volledig steunt op zijn asielaanvraag;

Overwegende dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de S. troepen en autoriteiten zich uit K. hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; dat de Commissaris-generaal op grond hiervan besluit dat de algemene S. repressie ten aanzien van de A. gemeenschap in K. en de oorlogssituatie aldaar niet meer actueel zijn; dat deze conclusie niet onredelijk is; dat verzoekers aanvoeren dat de internationale troepenmacht er tot nog toe niet in geslaagd is de rust in K. te herstellen en de situatie te stabiliseren en dat er een absoluut gebrek aan veiligheid heerst; dat zij deze beweringen onderbouwen door te verwijzen naar een rapport van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europe; dat verzoekers niet vermelden van welk jaar dit rapport dateert, noch een kopie van dit rapport bij hun verzoekschrift tot nietigverklaring voegen, zodat de Raad van State niet bij machte is de beweringen van verzoekers te verifiëren; dat bovendien een algemene toestand van onveiligheid in een bepaalde regio geen aanduiding vormt van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, indien door verzoekers niet wordt aangetoond dat zij persoonlijk en systematisch worden geviséerd; dat verzoekers bijgevolg geen concrete gegevens aanbrengen waaruit zou blijken dat zij, niettegenstaande de gewijzigde toestand in K., nog steeds dienen te vrezen voor vervolging;

Overwegende dat de Commissaris-generaal elk geval individueel beoordeelt, rekening houdend met alle elementen van de zaak en dus ook met de beweerde medische problemen van tweede verzoekster; dat bovendien het feit dat verzoekers al hun bezittingen in K. kwijt zijn en hun huis is afgebrand, problemen van socio-economische aard zijn, die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteren; dat de Commissaris-generaal bijgevolg in redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen; dat de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering afdoende is; dat het enig middel ongegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 694,10 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien november tweeduizend en drie, door :

|       |                   |                       |
|-------|-------------------|-----------------------|
| de H. | D. MOONS,         | wnd. kamervoorzitter, |
|       |                   | staatsraad,           |
| Mevr. | M. VAN LIMBERGEN, | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**